

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΜΑΛΙΣ βγήκαμε από το εργοστάσιο, ο φίλος μου ο αρχιργάτης Γιώλ Μπωμιέ, μ' έπιασε από το χέρι. — Έλα μαζί μου, μου είπε. Έχω να σου μιλήσω. Προχωρήσαμε ανάμεσα σε μία δενδροστοιχία του Σαιντ-Ουέν. Είχε θρέξει το απόγευμα και ή ασφαλτος έγυάλιζε κάτω από το φως των ηλεκτρικών.

— Πάμε να πάρουμε ένα δρεκτικό, συνέχισε ο Πώλ. Ξέρω έδω στην πλατεία της Δημαρχίας, ένα καλό καφενεϊό...

Ο Πώλ ήταν άνθρωπος θαρύς κλειστός πάντα στον εαυτό του. Νέος ακόμα, είκοσιπέντε μόλις ετών, αλλά σκεπτικός πάντοτε και μελαγχολικός, σαν να τον είχαν βαρύνει τὰ χρόνια. Σέ κανένα δεν άνοιγε την καρδιά του. Περνούσε ζωή άποτρα-θηγμένη, μαζί με την γρηά μητέρα του.

Καθήσαμε στο βάθος του καφενεϊού, ήπιαμε τὰ ποτὰ που μ'ας έφερε το γκαρσόνι — και τότε μονάχα ο Πώλ, σκύβοντας το κεφάλι του σαν να ντρεπότανε να με διήστα μάτια, μου έκανε μια άπροσδόκητη έκμυστήρευσι:

— Είμαι πολύ δυστυχισμένος... Καί αν δεν είχα την μητέρα μου, θα έπεφτα στον Σηκουάνα να πνιγώ!...

Τον κύτταξα κατάπληκτος, μη πιστεύοντας στ' αυτιά μου.

— Ναί, ναί, εξακολούθησε ο Πώλ. Είμαι πολύ δυστυχισμένος.. Σου φαίνεται παράξενο αυτό; Ω! αν ήξερες πόσο ύποφέρω...

Προσπάθησα να του δώσω θάρρος.

— Έλα, έλα, μην κάνεις έτσι, του είπα. Ένας άντρας σαν και σένα δεν πρέπει να απελπίζεται τόσο εύκολα... Τί σου συμβαίνει; Καμμιά γυναίκα μήπως;...

Ο Πώλ έκούνησε καταφατικά το κεφάλι του, χαμογελώντας μελαγχολικά.

— Ναί, έψιθύρισε. Είμαι έρωτευμένος, τρελλά έρωτευμένος...

— Μά, αυτό δεν είναι και τόσο τρομερό δυστύχημα!

— Ξέρεις, όμως, ποιαν αγαπώ;... Την γυναίκα του αδελφού μου!...

— Την Υθόνη; ανεφώνησα.

— Ναί, την Υθόνη...

Τότε μονάχα κατάλαβα την άφορμή της μελαγχολίας του φίλου μου. Καί όμολογώ ότι δεν ήξερα πειά τί να του πώ. Το πράγμα έπαιρνε άλλη μορφή. "Όταν άκούη κανείς τέτοιες έξομολογήσεις, το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να σωπαίνει...

—...Την αγαπώ χωρίς να καταλάβω ούτε έγω πώς, εξακολούθησε ο Πώλ. Καί την αγαπώ τρελλά, απελπισμένα... Αυτήν μονάχα συλλογίζομαι. Δεν μπορώ πειά να κοιμηθώ την νύχτα. Καί, την ήμέρα, άπάνω στη δουλειά, κάνω κάτι σκέψεις που με τρομάζουν κι έμένα τον ίδιο. Φαντάζομαι ότι ο αδελφός μου πεθαίνει ξαφνικά και ότι παίρνω έγω την γυναίκα του... Καί όμως, τον αγαπώ πολύ τον Φελίξ και δεν θάθελα να πάθω τίποτα...

Προσπάθησα να τον πείσω ότι υπήρχε τρόπος να θεραπευθί από το έρωτικό αυτό πάθος:

— Γιατί δεν πιάνεις καμμιά φιληνάδα, να ξεχάσης μαζί της την νύφη σου;

— Το δοκίμασα και αυτό, μου άποκρίθηκε ο Πώλ. Του κάκου όμως! Δεν μπόρεσα να ξεχάσω την άλλη. Καί παράτησα την φίλη μου ξαφνικά, χωρίς λόγο και άφορμή. Δυστυχισμένη μικρούλα!... Μου φαίνεται πώς μ' αγαπούσε...

Καί ο Πώλ, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, άκούμπησε τους άγκωνες του στο μάρμαρο του τραπεζιού κι έπιασε το κεφάλι του με τὰ δυό του χέρια.

— Η νύφη σου το ξέρει πώς την αγαπās; τον ρώτησα.

— Δεν της είπα, θέβαια τίποτα. Είχα, όμως, την ύπόνοια, ότι το κατάλαβε, γιατί κάπου-κάπου με κυττάζει ειρωνικά... Καί να σου πώ την αλήθεια, είμαι εύχαριστημένος κατά βάθος έπειδή δεν φαίνεται να αισθάνεται τίποτα για μένα... "Ω! ποτέ δεν θα μπορούσα ν' άγγίξω την γυναίκα του αδελφού μου... Την ήμέρα, όμως, που θα καταλάβω ότι δεν μπορώ να ύποφέρω πειά το μαρτύριο αυτό, θα σκοτωθώ!

— Έλα, μη λές άνοησίες. Καμμιά γυναίκα δεν είναι άξια να κάνει έναν άντρα να σκοτωθί γι' αυτήν...

Ο Πώλ αναστέναξε θαθεία. Τὰ μάτια του γυάλιζαν παράξενα, φαινόντουσαν έτοιμα να δακρύνουν.

— Νόμιζα ως τώρα, — είπε, κουνώντας το κεφάλι του, — ότι ένας άντρας που δουλεύει όκτώ ώρες την ήμέρα με πελώριες μηχανές, δεν διατρέχει τον κίνδυνο να συγκινηθί από δυό μάτια, από μια λεπτή φωνή. Βεβαιώθηκα, όμως, ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς έρωτα—σαν να μη το έφταναν, δηλαδή τὰ τόσα θάσνα που έχει στην ζωή του... Ίσως να γελάς μαζί

μου... Φαντάζομαι τί θα λές με τον νοι σου για μένα!...

— Μά όχι, Γιώλ! διαμαρτυρήθηκα συγκινημένος. Καταλαβαίνω τον πόνο σου, συμπάσχω μαζί σου... Άναγνωρίζω, ότι ή θέσις σου είναι πολύ λεπτή, πολύ δύσκολη... Πρέπει όμως να βρούμε τον τρόπο να σωθής...

Ο Πώλ άδειασε το ποτήρι, που το ξανάφερε το γκαρσόνι γεμάτο. Θέλησα να κεράσω κι' έγω, μά ο φίλος μου δεν με άφησε.

— Τις προάλλες, μου είπε, μέθυσα με την έλπίδα να ξεχάσω. Δεν βαρύνει... "Όταν έχη κανείς έναν καυμό, το πιστό τον κάνει πιο μελαγχολικό...

Βγήκαμε από το καφενεϊό. Προχωρήσαμε αρκετή ώρα μαζί... Τί πένθιμο που ήταν, αλήθεια, εκείνο το βράδυ... Ένα σιδερένιο χέρι έσφιγγε την καρδιά μου. Δεν τόλμησα να γυρίσω το κεφάλι μου να κυττάξω τον φίλο μου. Ο Πώλ με άποχαιρέτησε σ' ένα σταυροδρόμι. Τὰ μόνα λόγια που βρήκα να του πώ, ήσαν:

— Δεν πρέπει να το παίρνεις το πράγμα κατάκαρδα. Όλα θα διορθωθούν μια μέρα... Είμαστε τόσο νέοι ακόμα...

Τις ακόλουθες ήμέρες, συναντηθήκαμε πολλές φορές με τον Πώλ στο εργοστάσιο. Μά δεν ξανακάναμε συζήτηση για το θέμα αυτό. Έννοείται, ότι από την περίληψη έκφρασι της φυσιογνωμίας του Πώλ, καταλάβαινα την τρομερή πάλη που γινότανε μέσα του.

* * *

Το δράμα αυτό είχε μια λύσι έντελώς άπροσδόκητη. Την έμαθα από τον Φελίξ, ο όποιος δεν ήξερε θέβαια τί συνέβαινε στην ψυχή του αδελφού του.

— Έκείνο το βράδυ, — μου είπε ο Φελίξ — πήγα και βρήκα την μητέρα μου για να αφήσω κοντά της την καρδιά μου να ξελαφρώση από τον πόνο της, έπειδή μ' έγκατέλειψε ή γυναίκα μου για ν' ακολουθήση έναν φίλο της. Τί τὰ θέλεις όμως την αγαπούσα πολύ. Καταλάβαινα ότι μια γυναίκα σαν κι' αυτήν ήταν λογικό να συγκινηθί από τὰ φερισίματα ενός δασκάλου (δάσκαλος ήταν ο φίλος της). Ένός ανθρώπου με χέρια καθαρά και περιποιημένα, με μεταξωτά πουκάμισα... Έγω τί είμαι; Ένας φτωχός εργάτης... Γιατί με πήρε; Γιατί όταν την άφησε ο άντρας της, δεν ήξερε πού να πάη... Φοβήθηκε το κρύο και την πείνα και με πήρε έμένα... "Ας είναι... "Όταν, λοιπόν, την έπιασα με τον φίλο της, θα έπρεπε να την σκοτώσω... Την αγαπούσα, όμως... Καί, αντί να την μαλλώσω, έπεσα στα πόδια της — δεν ντρέπομαι να το πώ... — και την παρακάλεσα να μη μ' αφήση, γιατί δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτήν... Κι' εκείνη μου το ύποσχέθηκε...

Την άλλη μέρα το πρωί, έφυγα από το σπίτι μου για το εργοστάσιο, ήσυχος και άμέριμνος. Ήμουν θέβαιος για την γυναίκα μου... Το βράδυ, όμως, όταν γύρισα από την δουλειά, βρήκα στο τραπέζι ένα γράμμα της γυναίκας μου. Η Υθόνη μου έλεγε ότι δεν μπορούσε πειά να ζήσει μαζί μου, ότι αγαπούσε τρελλά τον φίλο της, και ότι θα τον ακολουθούσε και στον τάφο άκόμη... Σέ ποιόν άλλον μπορούσα να πώ τον πόνο μου, εκτός άπ' τη μητέρα μου; Ξεκίνησα, λοιπόν, για το σπίτι της και της τὰ είπα όλα. Ήταν μπροστά και ο αδελφός μου. Ο Πώλ δεν έβγαλε λέξι από το στόμα του, δεν δοκίμασε καν να με παρηγορήση... Άρχισε μονάχα να καπνίζει το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο, ενώ έγω έτρωγα την σούπα που μου σερβίρισε ή μητέρα μας, μια σούπα άλμυρή από τὰ δάκρυά μου...

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις ξύπνησα, πρώτη μου σκέψι ήταν να τρέξω να βρω την Υθόνη... Μά ο Πώλ δεν μ' άφησε.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά! μου είπε.

— Θα προσπαθήσης, λοιπόν, να την πείσης να ξαναγυρίση κοντά μου; τον ρώτησα.

— Δεν σου ύπόσχομαι τίποτα! μου άποκρίθηκε.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, έμαθα από τις έφημερίδες ότι ο Πώλ κατόρθωσε ν' ανακαλύψη την Υθόνη σ' ένα ξενοδοχείο και ότι την σκότωσε με δυό σφαίρες... "Α! δεν έκανε καλά ο Πώλ να την σκοτώση... Ποιός ξέρει! Ίσως ή γυναίκα μου να ξαναγύριζε στο σπίτι μας... Μά ή αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να κατηγορήσω τον αδελφό μου... Έγινε φονής έξ αίτίας μου...

Κι' έτσι, έχασα και την γυναίκα μου και τον αδελφό μου. Ο Πώλ θα κάμη πολλά χρόνια στην φυλακή... Οί ένορκοι θα τον καταδικάσουν, γιατί δεν μπορούν να του βρουν ούτε την δικαιολογία της αγάπης!...

